

A M A G Y A R K Ö Z T Á R S A S Á G N E V É B E N

A Szegedi Ítéltábla, mint másodfokú bíróság a Szegeden, 2008. október 2. napján tartott nyilvános fellebbezési tárgyalás alapján meghozta a következő

Í T É L E T E T :

Az emberölés büntette és más bűncselekmények miatt az I.r. vádlott **ÉS TÁRSA** ellen indított büntetőügyben a **Bács-Kiskun Megyei Bíróság** 2007. január 17. napján kihirdetett **11.B.830/2006/76.** számú ítéletének a **II.r.** vádlottra vonatkozó részét **m e g v á l t o z t a t j a** az alábbiak szerint:

A II.r. vádlott börtönének tartamát **9 (Kilenc) évre e n y h í t i .**

A II.r. vádlott (**magánfél neve**) magánfélnek - jogi képviselője dr. Balczó Gábor ügyvéd **((Település, utca, házsám))** pénztárába - 312.100 (Háromszáztizenkettőezer-egyszáz) forint kártérítést, valamint az államnak 1.900 (Egyezer-kilencszáz) forint illetéket köteles megfizetni.

A Bács-Kiskun Megyei Rendőr-főkapitányság bűnjelkezelőjénél 2/2006. tételszám alatt kezelt 1 db 8,9 g súlyú arany nyaklánc lefoglalását megszünteti és azt a sértett hozzátartozója, (**magánfél neve**) részére - képviselője, dr. Balczó Gábor ügyvéd kezeihez - kiadni rendeli.

Egyebekben az elsőfokú ítéletnek a II.r. vádlottra vonatkozó részét **h e l y b e n h a g y j a .**

A II.r. vádlott által az elsőfokú ítélet kihirdetésétől a mai napig előzetes fogvatartásban töltött időt a kiszabott szabadságvesztésbe beszámítja.

Megállapítja, hogy a másodfokú eljárásban felmerült 66.909 (Hatvanhatezer-kilencszázkilenc) forint bűnügyi költség az állam terhén marad.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I N D O K O L Á S :

Az elsőfokú bíróság a II.r. vádlott bűnösségét emberölés büntetében, kifosztás büntetében és ittas járművezetés vétségében mondta ki. Ezért halmazati büntetésül 11 év börtönre, 10 év közügyektől eltiltásra és 2 év közúti járművezetéstől eltiltásra ítélte. A szabadságvesztésbe beszámította az előzetes fogvatartásban töltött időt, kötelezte a II.r. vádlottat a magánfélnek kártérítés és az államnak az ehhez kapcsolódó illeték megfizetésére. A magánfél megítélt meghaladó polgári jogi igényét - helyesen annak érvényesítését - egyéb törvényes útra utasította. Rendelkezett a bűnjelekről és a II.r. vádlottat külön, illetve most már fellebbezéssel nem érintett vádlott-társával egyetemlegesen kötelezte a bűnügyi költség nagyobb részének viselésére, míg kisebb részéről megállapította, hogy az az állam terhén marad.

Az elsőfokú ítélet ellen - figyelembe véve a II.r. vádlott és védői fellebbviteli tárgyalási kiegészítő nyilatkozatait is - alapvetően a büntetés súlyossága miatt, annak enyhítése érdekében fellebbezett a II.r. vádlott és védője, a végső védelmi álláspont szerint a II.r. vádlott erős felindulásban elkövetett emberölés büntetét valósította meg, melynek büntetési tétele lényegesen enyhébb főbüntetés kiszabását teszi lehetővé; a védelmi fellebbezés ezen okból való enyhítésre irányult.

A Szegedi Ítéltábla a 2007. május 3. napján meghozott Bf.II.76/2007/14. számú ítéletével a megyei bíróság elsőfokú ítéletét megváltoztatta és a II.r. vádlott börtönének tartamát kilenc évre enyhítette, továbbá eltérő rendelkezést hozott a magánfélnek fizetendő kártérítésre, a kapcsolódó illetékre, a lefoglalt bűnjelre; egyebekben az elsőfokú ítéletet e vádlott tekintetében is helybenhagyta.

A Magyar Köztársaság Legfelsőbb Bírósága a 2008. június 19. napján meghozott Bfv.II.92/2008/6. számú végzésével e másodfokú ítéletnek a II.r. vádlottra vonatkozó részét hatályon kívül helyezte és az ítéltáblát e körben a másodfokú eljárás megismétlésére utasította.

A most hivatkozott felülvizsgálati eljárásban hozott végzés iránymutatásainak megfelelően lefolytatott másodfokú eljárásban az ítéltábla a következőket állapította meg:

Bf.II.259/2008/26.

A Szegedi Fellebbviteli Főügyészség képviselője átiratában és az ügyész a tárgyaláson a teljes körű ténymegállapítás szempontjából jelentős tényekkel történő tényállás-kiegészítésre tett indítványt, továbbá az elsőfokú eljárásban megvalósult eljárási szabálysértést sérelmezett, az ítéltábla elsőképpen ezzel foglalkozott.

Nevezetesen azzal, hogy az elsőfokú bíróság a törvény kötelező rendelkezése ellenére a halál okának és körülményének tekintetében kizárólag egy-egy orvosszakértőt rendelt ki, az így előterjesztett szakvéleményeket elfogadta, azokat a nyomozás során eljáró két szakértő által előterjesztett véleményekkel ütköztette, ám ezáltal az elsőfokú tényállás megalapozatlanná vált; az utóbbi, külön-külön véleményt adó két szakértő szakvéleménye nem használható fel törvényes bizonyítékként. Ezért indítványozta a vádhatóság, hogy a törvénynek megfelelően, a halál okának és körülményeinek megállapítására a két szakértőt együtt rendelje ki az ítélőtábla, vegyen fel részleges bizonyítást és az így beszerzendő szakvéleménnyel tegye megalapozottá a tényállást. Indítványozta továbbá, hogy az eljárásban feltalált aranylánc további sorsát is derítse fel a másodfokú bíróság. A részbizonyítás eredményéhez képest a védelmi fellebbezéseket már minden irányban alaptalannak tartotta és kizárólag a polgári jogi igény összegének leszállítását, továbbá az aranyláncnak a magánfél részére történő kiadását, összességében azonban az elsőfokú ítélet II.r. vádlottra vonatkozó része helybenhagyására tett indítványt.

Az ítélőtábla kizárólag az enyhítést célzó, a II.r. vádlott és védője által előterjesztett fellebbezéseket ítélte alaposaknak, és osztotta a fellebbviteli főügyészség járulékos kérdésekben tett indítványát. Az ügyész bizonyítási indítványát tartalmilag osztotta ugyan, de nem a korábban eljárási szabálysértéssel kirendelt szakértőket bízta meg az újabb szakértői vélemény elkészítésével - mert korábbi véleményük sok tekintetben történt egyezőségére figyelemmel ez csupán formalitás lett volna - hanem új szakértői párost rendelt ki.

Eljárási szabálysértés valósult meg azzal, hogy az elsőfokú bíróság a II.r. vádlott beadványára a Be. 111. § (4) bekezdésében írt, mérlegelést nem tűrő törvényi előírás alapján rendelte ki az Igazságügyi Szakértői és Kutatói Intézetek Kecskeméti Intézetét a sértett sérüléseire, illetve halálának okára vonatkozóan, de a Be. 101. § (2) bekezdésében írtak ellenére azt csupán egy szakértő - **(1. sz. szakértő neve)** igazságügyi orvosszakértő - terjesztette elő.

Az iratokból megállapítható volt, hogy a nyomozás során eljáró szakértői párosnak **((2. sz. szakértő neve)** és **(3. sz. szakértő neve)**) csupán egyike jelent meg a tárgyaláson és e szakértő, valamint **(1. sz. szakértő neve)** a szakkérdésekre nem tudtak közelítő tartalmú szakvéleményt sem kialakítani. A Be. 101. § (2) bekezdésében írt és jelzett tartalmú törvényhelyre tekintettel nem volt lehetősége az elsőfokú bíróságnak egyébként sem, hogy a nyomozás során eljáró szakértői párosnak csak az egyik tagját hallgassa meg a szakkérdésben, ám ezt később orvosolta az a körülmény, hogy a 2006. november 6-i tárgyaláson már megjelent a másik szakértői

is, aki végülis is mindenben egyetértett a társa által előadottakkal. Ekkor a nyomozás során eljáró két szakértő és **(1. sz. szakértő neve)** továbbra sem tudott kialakítani azonos tartalmú véleményt, ezért az elsőfokú bíróság újabb orvosszakértőt rendelt ki, és ismét, a már felhívott törvényhely megsértésével az egyszemélyben eljáró **(4. sz. szakértő neve)** igazságügyi orvosszakértő véleményét szerezte be, majd állította be a bizonyítékok sorába. A 2006. december 11. napján megtartott folytatólagos tárgyaláson már mind a négy szakértő jelen volt, a legutóbb kirendelt egyszemélyi szakértő írásbeli és szóban megerősített szakvéleményével a további három szakértő egyetértett.

Mindez azonban az ítéletábra álláspontja szerint sem orvosolja az eljárási törvény megsértését. A törvény ellenére lefolytatott bizonyítás eredménye - nevezetesen, hogy **(1. sz. szakértő neve)** egyedül és **(4. sz. szakértő neve)** ugyancsak egyedül előterjesztett szakvéleménye - a hatályos törvényi rendelkezés [Be. 78. § (4) bekezdés] értelmében nem vehető figyelembe, ezért ezeket az ítéletábra kirekesztette a bizonyítékok sorából. Ezáltal azonban a tényállás a Be. 351. § (2) bekezdés a) pontja értelmében jelentős részében megalapozatlanná vált, hiszen az, így felderítetlen.

A részleges megalapozatlanságot az ítéletábra a Be. 353. § (1) és (2) bekezdése alapján felvett bizonyítással akként küszöbölte ki, hogy újabb szakértői bizonyítást rendelt el; ennek keretében a kirendelt két szakértő orvosszakértői véleményt terjesztett elő és a bizonyítás lefolytatása érdekében tartott tárgyaláson e szakértők és a nyomozás során eljáró szakértők szóbeli igazságügyi orvosszakértői véleményt is előterjesztettek. A másodfokú, korábban tartott tárgyaláson az ítéletábra előtt előterjesztett orvosszakértői véleménnyel a lényegét tekintve a nyomozás során eljáró szakértői páros is mindenben egyetértett.

Bf.II.259/2008/26.

A megismételt eljárás során a másodfokú bíróság már mellőzte a nevezett szakértők ismételt megidézését és kihallgatását, a Be. 404. § (4) bekezdése értelmében a szakértő meghallgatása helyett a hatályon kívül helyezett határozat alapjául szolgáló tárgyaláson előterjesztett szakvéleményükről készült jegyzőkönyvet - és ugyanígy az írásban előterjesztett szakvéleményt - felolvasta és így tette azt a bizonyítás anyagává (megelőző másodfokú irat 8. sorszám és 14. sorszámú jegyzőkönyvből a szakértők nyilatkozata).

Az így felvett bizonyítás eredményét alapul véve a másodfokú bíróság a Be. 352. § (1) bekezdés a) pontjára figyelemmel az elsőfokú tényállást a sértett által elszenvedett

sérülések és a halál oka tekintetében a következők szerint helyesbítette, illetve kiegészítette:

Szakértői bizonyossággal nem állapítható meg, hogy néhai **(sértett neve)** homlokán lévő 2 rb. csillag alakú repesztett sérülések a sértett életében keletkeztek volna, ugyanígy, hogy a tarkótáj bal oldalán egymás alatt látható ugyancsak 2, csillag alakú sérülést a sértett még életében szenvedte-e el. Ezzel szemben a jobb oldali falcsonti tájék vetületében tapasztalt „L” alakú repesztett sérülést és az alatta lévő benyomatos koponyacsont-törést nagy erejű, tompa erőművi behatás okozta valamilyen merev, sarkos kiképzésű eszközzel, előlről vagy jobb oldalról leadott ütéssel, melyet a sértett élőben szenvedett el. Ez a sérülés részoki szerepet játszhatott a halál adott időpontban történő bekövetkeztében.

A tarkótáj jobb oldalán elhelyezkedő, repesztett lágyrész sérülés és az alatta tapasztalt durva, koponyatető- és koponyaalapi benyomatos törés több, de pontosan meg nem határozható számú nagy erejű, tompa erőbehatás következtében jött létre, mindenképpen a jobb oldali fali tájékon keletkezett sérülés elszenvedése után úgy, hogy a sértett feje ekkor már megtámasztott állapotban volt. Utóbb az már nem állapítható meg, hogy álló vagy fekvő helyzetben szenvedte ezt el a sértett. Ez utóbbi szakértői megállapításnak az a jelentősége, hogy szakértői vagy bármilyen más bizonyítással meg nem cáfolható a II.r. vádlottnak az az előadása, hogy ő a földre került sértettet már nem rugdosta, ott eszközzel tovább nem bántalmazta (a szakértők álláspontja ugyanis, hogy az erre vonatkozó megállapításoknak lényege nem az, hogy a sértett milyen, esetleg fekvő testhelyzetben volt, hanem az, hogy feje az erőbehatáskor *megtámasztott állapotban* volt). Ez a sérülés egyébként önmagában is közvetlen életveszélyt idézett elő, s alkalmas volt arra, hogy a halálos eredmény bekövetkezzen.

A harmadik, még élőben keletkezett sérülés-csoport a jobb oldali szemkörüli, lágyrész zúzódásos, kis-közepes nagyságú tompa erőbehatásra keletkezett sérülés, amely létrejöhetett akár ököllel, akár valamilyen tompa felszínű eszközzel történő bántalmazás során, de a II.r. vádlott meg nem cáfolt védekezését alapul véve nem rúgás következtében. Ez utóbbi sérülés a halállal nem állt okozati összefüggésben.

Abban a másodfokú, megelőző eljárásban kirendelt szakértői páros sem tudott határozottan állást foglalni, hogy mi lehetett a benyomatos koponyacsont-törést okozó eszköz, e tekintetben azonban az elsőfokú bíróság által elvégzett bizonyíték mérlegelés, amely iratszerű és helyes volt, mindenben helytálló, tekintettel arra, hogy az I.r. vádlottnak a kalapácsra, mint elkövetési eszközre vonatkozó előadását semmilyen más, objektív, a II.r. vádlotti előadást ítéleti bizonyossággal megcáfoló adat nem támasztotta alá. Ennek azonban az eszközös bántalmazás megállapíthatósága szempontjából nincs jelentősége, mert csupán az eszköz maga a bizonytalan.

A sértettet összesen legalább 7 direkt erőbehatás érte. Helyesen állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy a sértett halálát a többszörös durva, benyomatos koponyatető- és koponyaalapi törés, lágyburki vérzés és vérbelehelés okozta. Azok olyan súlyosak voltak, hogy azonnali orvosi beavatkozással sem lett volna a halál elhárítható. Az elszenvedett sérülések és a halál között közvetlen okozati összefüggés áll fenn.

Ami az eljárás során lefoglalt 8,9 gramm tömegű aranyláncot illeti, az ítélet tábla a Be. 352. § (2) bekezdés a) pontja alapján az e tekintetben beszerzett adataira vonatkozóan azzal egészítette ki a tényállást, hogy a lánc továbbra is a nyomozó hatóság, mint bűnjelkezelő birtokában van, lefoglalás hatálya alatt. E kiegészítésnek a polgári jogi igény összecszerűsége, illetve a bűnjel kiadása szempontjából van jelentősége.

Az elsőfokú ítélet tényállását a már felhívott törvényhely alapján, az iratok egybehangzó tartalmára figyelemmel az ítélet tábla a következőkkel is kiegészítette, illetve bizonyos tekintetben helyesbítette azt:

A II.r. vádlottal szemben írt szabálysértési eljárásokra vonatkozó ténymegállapítás iratellenes, mert arra nincs bizonyíték, sőt, két évnél régebbi szabálysértési ügyei voltak a vádlottnak, de ezek sem közúti baleset miatt (ez a II.r. vádlott meg nem cáfoltt előadása, és az ezzel szinkronban lévő iratok tartalma).

Bf.II.259/2008/26.

Az elsőfokú tényállás 5. oldal utolsó előtti bekezdés 2. sorában nyilvánvaló elírás folytán helytelenül nyert rögzítést a mértékegység, mert az nem deciméter, hanem centiméter. Az elsőfokú ítélet 17. oldal 3. bekezdés 1. mondatát az indokolásból a tényállásba utalta a másodfokú bíróság, mert az szerkezetileg oda tartozik (a bűncselekmény közlekedésrendészeti alapja).

A gabonafelvásárlási jegyekkel kapcsolatos ítéleti tényállást akként pontosítja a másodfokú bíróság, hogy a II.r. vádlott az őstermelőktől az őstermelői igazolványait kérte el társával, testvérével, az I.r. - most már - elítélttel, és a sértett az abban foglalt adatok felhasználásával állította ki gabonafelvásárlási jegyeket.

Az elsőfokú tényállás az ítélet 6. oldalán nem tartalmazta, hogy a sértett agyzúzódást is szenvedett, ezért az ítélet tábla a tényállást azzal kiegészítette. Az indokolásban a 15. oldal 2. bekezdés utolsó mondatában írtak nyilvánvalóan - és helyesen - az I.r., most már elítélltre vonatkoztak.

Egyebekben az elsőfokú bíróság a megfelelően széles körben lefolytatott bizonyítás eredményeképpen zömmel megalapozott tényállást állapított meg, melyet a

másodfokú bíróság a most írt tényállás kiegészítésekkel, illetve helyesbítésekkel fogadott el maradéktalanul ítélezése alapjául.

Ami a védelmi bizonyítási indítványokat illeti:

- az APEH Dél-dunántúli Regionális Igazgatóságának megkeresése szükségtelen arra nézve, hogy a II.r. vádlott kihallgatásáról készült jegyzőkönyv tartalmát meg kellene ismerni. Az ügy I.r. - most már - elítélte a nyomozati és tárgyalási vallomásaiban, valamint a II.r. vádlott a tárgyalási vallomásaiban egybehangzóan adták elő az ügy előzményeit, nevezetesen, hogy a sértettel kapcsolatos adóigazgatási eljárásban rá nézve terhelő vallomást tettek és a sértett emiatt fenyegette meg őket.
- az eljárás során szerzett és a szakértők által szóban is megerősített elmeorvos-szakértői vélemény kizárta minősítette a II.r. vádlott esetében az oly mértékű kóros indulatot, ami az erős felindulás, mint dogmatikai kategória megállapításához vezethetne. Újabb elmeorvos-szakértő kirendelésétől az eljárás elhúzásán túl egyéb, e körülményre vonatkozó eredmény nem volt várható.
- a másodfokú eljárásban történt szakértő kirendelés alkalmával a másodfokú bíróság minden iratot - írott és elektronikus adathordozót - a szakértők rendelkezésére bocsátott, így az ezzel kapcsolatos, azok hiányát feltételező védelmi észrevétel nem foghatott helyt.

Következésképpen a bizonyítási indítványokat a másodfokú bíróság, mint szükségtelent, elutasította.

Az elsőfokú bíróság kellő elmélyültséggel foglalkozott az egymással szembenálló bizonyítékokkal. A másodfokú eljárásban kiegészített, illetve helyesbített, a lényegét azonban nem érintő tényállás egyértelműen határozott megállapítást tett abban, hogy a vádbeli időben és helyen a sértett részéről jogtalan és közvetlen, másként el nem hárítható támadás nem nyilvánult meg a II.r. vádlott felé, hanem csupán fenyegetés, még ha az a II.r. vádlott testi épsége, illetve családjának épsége ellen irányult is. Kiemeli a másodfokú bíróság, hogy ez a fenyegetőzés sem ez alkalommal hangzott el először, annak már komoly előzményei voltak. Ez a körülmény alapvetően kizárja a hirtelen támadt kóros indulatot. Nem hagyható továbbá figyelmen kívül, hogy a fenyegetés miatt komoly félelem nem alakult ki a II.r. vádlottban, hiszen a fenyegetés után még a II.r. vádlott volt az, aki mintegy megszarolta a sértettet azzal, hogy további iratokat fog az adóhatóság rendelkezésére bocsátani, amiből szintén az következik, hogy nem került kóros indulati állapotba, racionálisan mérlegelt.

Ítéleti bizonyossággal, kétséget kizáróan megállapítható továbbá - a szakértői vélemény is határozott megállapítást tett erre nézve - hogy a sértettet az első ütés hátulról-oldalról érte, ami egyértelművé teszi, hogy közvetlen támadásról, támadó jellegű magatartásról a sértett részéről nem lehetett szó, hiszen nem is álltak szemben

egymással. Mindebből pedig az is következik, hogy a II.r. vádlottat ilyen körülmények mellett tudatszűkítő, beszámítási képességet érintő hatás nem érte, amire különösen utal az is, hogy a sértett védekezésre képtelen állapotba kerülését követően még személyes dolgait is elvette tőle. Erre vonatkozóan egyébként kétféle előadást is tett a II.r. vádlott, elsőképpen azt, hogy azokat el akarta dobni, bebizonyosodott azonban, hogy ehelyett azokat és a sértett személygépkocsiját jogtalanul eltulajdonította. Annak értelmetlenségére sem tudott magyarázatot adni, hogy miért vette magához a sértett súlyosabb aranytárgyait, hogy ha azokkal el akarta őt a vízben süllyeszteni, hiszen ez esetben ugyanezt a hatást érthette volna el, ha rajta hagyja az aranytárgyakat (megjegyezve, hogy azok súlya eleve nem lett volna alkalmas a holttest süllyesztéssel való eltüntetésére).

Mindezen utócsелеkményei olyan racionális magatartást képeztek - az ítéletálla álláspontja szerint is - amelyek - most már a fentebb felsorolt adatokkal egységben - nem alkalmasak a kóros indulati állapot megállapítására, melynek hiányáról a szakértők is egyértelműen nyilatkoztak.

Bf.II.259/2008/26.

A Legfelsőbb Bíróság 15. számú irányelve rámutat, hogy az indulat hatása alatt elkövetés egymagában nem alapozza meg a privilegizált bűncselekmény megállapítását. Ahhoz az indulat olyan magas foka szükséges, amelynek következtében az elkövető belső egyensúlya megbomlik, tudata elhomályosul és a megfontolás szokásos mértékének megtartása lehetetlenné válik. A II.r. vádlott átlagos indulatosságát nem a sértetti magatartás, nem közvetlen fenyegetés, illetve támadás váltotta ki, hanem az alkoholos állapotára visszavezethető, átlagosat meghaladó szenzibilitás, ami azonban a kóros elmeállapotot, netán az erős felindulást messze nem alapozhatja meg. A sértett kifogásolható magatartásának súlya objektív sem állt arányban az elkövető magatartásával (ezzel azonos álláspontot fejtett ki a Bírósági Határozatok 2002. évfolyam 214. számú jogesete a II. pontban írtak szerint).

Ami a II.r. vádlott terhére rótt kifosztás és ittas járművezetés bűncselekményét illeti, ezek tekintetében mindenben törvényes megállapításokat tett az elsőfokú bíróság, figyelemmel a II.r. vádlott törvényes figyelmeztetés után megtett, önvádat tartalmazó vallomásra és az azt alátámasztó orvosszakértői véleményre. Vallomásának visszavonása indokát a II.r. vádlott egyik bűncselekmény esetében sem tudta adni, így az nyilvánvalóan kizárólag a büntetőeljárás ránehezülő súlya alóli mentesülést szolgálja.

A kifejtettekre figyelemmel kétséget kizáróan és a bizonyítás összes adatát alapul véve az állapítható meg, hogy a II.r. vádlott a sértettel szemben az ölési cselekményt egyenes szándékkal - cselekménye következményét előre látva és azt kívánva - valósította meg, figyelemmel a Legfelsőbb Bíróság 15. sz. Irányelvében rögzített

alanyi és tárgyi feltételekre. Más következtetés a rendelkezésre álló bizonyítékokból nem vonható le, az erős felindulás vagy akár más tudatbeszűkült állapot a II.r. vádlott esetében ítéleti bizonyossággal kizárt.

A most már mindenben megalapozott tényállásból az elsőfokú bíróság tehát helyesen következtetett a II.r. vádlott bűnösségére és a bűncselekmények minősítése is mindenben törvényes.

A bűnösségi körülmények ugyanakkor kiegészítésre, illetve helyesbítésre szorulnak.

Az aranylánc meglétére tekintettel további enyhítő a II.r. vádlott esetében a kár részbeni megtérülése és az, hogy a sértett őt a cselekményt megelőzően többször megfenyegette. Ez ugyan egyéb, büntető anyagi-jogi következmények megállapítására a már kifejtettek miatt nem alkalmas, de a büntetés kiszabása szempontjából a sértett provokatív fellépésének jelentősége van. Ezért ez a másodfokú bíróság álláspontja szerint enyhítő körülményként értékelendő.

További lényeges enyhítőként értékelte a másodfokú bíróság az időmúlást, amely a bűncselekmények elkövetésétől azok jogerős elbírálásáig bekövetkezett és mint ilyen, a II.r. vádlott terhére nem róható. Ugyancsak enyhítő a II.r. vádlott megbánása, amit a fellebbviteli tárgyaláson szóban is, őszintén kifejezett, melyet az első tárgyaláson tett vallomása szerint a fogvatartás egy hónapja alatti 17 kg-os testsúlycsökkenés is alátámaszt.

A helyesbített, illetve kiegészített bűnösségi körülményeket alapul véve, figyelemmel az élet elleni bűncselekmény és a többi cselekmények jellegére, tárgyi súlyára, az ítéletábra álláspontja szerint indokoltá teszi, hogy a II.r. vádlottal szemben eltúlzott mértékű szabadságvesztés lényeges enyhítésére kerüljön sor. Az élet elleni bűncselekmények körében kialakult büntetés- kiszabási gyakorlatra is figyelemmel az első büntényes, indulati cselekményként emberölést megvalósító II.r. vádlott esetében, figyelemmel a sértett komolynak hangzó fenyegető kijelentésére is, enyhébb főbüntetés kiszabása indokolt, ezért az ítéletábra a szabadságvesztését a rendelkező rész szerinti mértékre enyhítette.

A nyomozó hatóságnál bűnjelként kezelt arany nyaklánc lefoglalását a Be. 155. § (1) bekezdése alapján megszüntette és a (3) bekezdés alapján azt a törvényes örökösnek adta ki, kifejezett kérelmére a jogi képviselőjének kezeihez. Erre tekintettel az aranylánc értékével a megítélt polgári jogi igényt csökkenteni kellett, így a főkövetelés összegét a másodfokú bíróság leszállította. Ennek megfelelően kötelezte a II.r. vádlottat az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. tv. 58. § (1) bekezdés a) pontjára figyelemmel un. mérsékelt illeték megfizetésére.

Az elsőfokú bíróság a polgári jogi igénynek a megítéltet meghaladó része érvényesítését egyéb törvényes útra utasította. Ez a rendelkezés nyilvánvalóan az un. nem vagyoni kárra vonatkozik. Abban tévedett az elsőfokú bíróság, hogy a nem vagyoni kárt is polgári jogi igényként fogadta el. A polgári jogi igény ugyanis kizárólag a büntetőeljárásban érvényesíthető vagyoni igény, azaz a tényleges kár (damnum emergens). Ezzel azonos álláspontot képvisel a Bírósági Határozatok 1984. évfolyam 439. számú jogesete is. Ezért az egyéb törvényes útra utasítást tartalmilag úgy tekintette a másodfokú bíróság, hogy az a magánfél által előterjesztett nem vagyoni kár tekintetében eltérő jogcímen - nem az eljárás aránytalan megnehezülése, hanem büntető bírósági hatásköri hiány miatt - áll fenn.

Bf.II.259/2008/26.

A kifejtettekből következik, hogy az eltérő minősítést célzó fellebbezés nem, kizárólag az enyhítést célzóak vezettek eredményre, ezért e tekintetben, de a polgári jogi igény és a bűnjel tekintetében hivatalból is, az ítéltábla az elsőfokú ítéletnek a II.r. vádlottra vonatkozó részét a Be. 372. § (1) bekezdése alapján megváltoztatta, egyebekben pedig azt a Be. 371. § (1) bekezdés I. fordulata alapján helybenhagyta.

A II.r. vádlott szabadságvesztésébe a Btk. 99. § (1) és (2) bekezdése alapján számította be a további előzetes fogvatartásban töltött időt.

A másodfokú eljárásban a szakértői bizonyítással felmerült bűnügyi költség két okból sem róható a II.r. vádlott terhére; egyfelől az elsőfokú eljárásban megvalósult eljárási szabálysértés miatt kellett a bizonyítást elrendelni, ami nem róható fel a II.r. vádlottnak, továbbá az érdekében bejelentett fellebbezések részben eredményre vezettek. Ezért megállapította, hogy a Be. 381. § (2) bekezdése és a 338. § (2) bekezdés II. fordulata alapján azt teljes egészében az állam viseli.

Az ítélet elleni fellebbezési jogot a Be. 386. § (1) bekezdés megfelelő értelmezése zárja ki.

S z e g e d , 2008. október 2.

Gyurisné dr.Komlóssy Éva sk.	Dr.Katona Tibor sk.	Dr.Mezőlaki Erik sk.
a tanács elnöke	a tanács tagja,előadó	a tanács tagja

A Szegedi Ítéltábla Bf.II.259/2008/26. számú ítélete és a Bács-Kiskun Megyei Bíróság 11.B.830/2006/76. számú ítéletének a II.r. vádlottra vonatkozó és a jelen ítélettel meg nem változtatott része a mai napon jogerős és végrehajtható.

S z e g e d , 2008. október 2.

Gyurisné dr.Komlóssy Éva sk.
a tanács elnöke